

Arrest

nr. 246 367 van 17 december 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & JANSSENS J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 12 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 10 november 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. LAURENT die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekende partij, die verklaart Syrisch staatsburger te zijn, dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" van 26 februari 2020, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij of zij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij/zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

De Raad beklemtoont dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van voormeld artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De in het verzoekschrift aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag mist dan ook juridische grondslag.

2. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in Griekenland. Zij betwist dit niet.

Aldus staat genoegzaam vast dat verzoekende partij internationale bescherming heeft verkregen in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland. Het Commissariaat-generaal komt zodoende tegemoet aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde. De Raad stipt nog aan dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssstatus) in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij laat na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat zij er actueel niet meer over een internationale beschermingsstatus zou beschikken, noch toont zij aan dat zij niet naar Griekenland zou kunnen terugkeren en dat zij er, bij het verstrijken van de geldigheid ervan, haar (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

3.1. In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal vastgesteld en gemotiveerd dat verzoekende partij het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er, zo oordeelt de commissaris-generaal, geen feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op haar specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt haar verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

3.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij brengt geen valabele argumenten aan die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen. Verzoekende partij beperkt zich immers tot het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij evenwel de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet ontkracht of weerlegt.

3.3. De Raad wijst erop dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekende partij haar status en waarvan zij gebruik kan maken. Hieruit volgt het vermoeden dat de fundamentele rechten van verzoekende partij er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van verzoekende partij in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde in strijd met artikel 3 van het EVRM. In navolging van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn rechtspraak van 19 maart 2019 (Grote kamer) in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partij toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland, overweging 90 e.v.). Zij blijft desbetreffend evenwel in gebreke.

3.4. Landeninformatie, zoals de rapporten en artikels van onder meer Refugee Support Aegean (RSA) en PRO ASYL alsook van UNHCR waar verzoekende partij naar verwijst, omtrent de (penibele) situatie en levensomstandigheden van personen die internationale bescherming verzoeken dan wel hebben verkregen in Griekenland en het gebrek aan en de gebrekkige maatregelen aldaar voor de integratie van vluchtelingen, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zo'n informatie volstaat niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn.

3.5. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie die o.a. in voormelde rechtspraak uitdrukkelijk op (het belang van) de individuele beoordeling wijst, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Verzoekende partij slaagt er niet in een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar met betrekking tot haar persoonlijke situatie in Griekenland wordt vastgesteld:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, huisvesting en medische zorg voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe slechts zeer beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

U meent dat uw man overal naar werk heeft gezocht in Griekenland maar niets kon vinden omdat hij analfabeet is en geen Grieks sprak (CGVS p.4). U zegt dat het niet mogelijk was om de Griekse taal te leren, maar even later vertelt u dat andere vluchtelingen wél Griekse lessen volgden maar dat er problemen waren met die lessen (CGVS p.4). U slaagt er dus geenszins in te bewijzen dat u of uw man de toegang tot lessen Grieks en daarmee samenhangend tot werkgelegenheid, werd ontzegd.

U zegt dat u en uw gezin op straat zijn beland na het ontvangen van uw Griekse identiteitsdocumenten (CGVS p.5; p.6-7). U zegt geen andere huisvesting te kunnen zoeken doordat ook uw uitkering in diezelfde periode werd gestopt (CGVS p.7). Dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op een bepaald moment zelf verantwoordelijk werd gesteld voor het zoeken naar zelfstandige huisvesting kan echter niet aanzien worden als een vorm van onredelijke behandeling of discriminatie en houdt geen schending in van uw grondrechten.

U vertelt ten slotte ook over de medische problemen van uw dochter. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u toegang had tot een medisch centrum dat u indien nodig doorverwees naar een ziekenhuis (CGVS p.8). U legt geen enkel bewijs neer van uw dochters aandoeningen of gebrek aan opvolging in het ziekenhuis, waardoor u er ook in dit verband geenszins in slaagt aan te tonen dat u ernstige medische zorg werd geweigerd door de Griekse overheid waardoor u in een situatie kwam die de drempel van artikel 3 EVRM dreigde te overschrijden.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier daarnaast zou blijken dat u en uw kinderen als begunstigden van internationale bescherming in Griekenland het slachtoffer zijn geworden van discriminatie, moet worden opgemerkt dat deze situatie op zich niet worden aangemerkt als daad van vervolging of situatie van ernstige schade. Zowel de discriminatie op school, als de agressieve houding van de Griekse politie, als de vijandige houding van uw burens, zijn niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van daden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade.

Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits u uiteraard de nodige stappen zet." (eigen onderlijning)

Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland aanvankelijk een financiële uitkering kreeg en dat haar en haar 5 kinderen, die toegang hadden tot het onderwijs in Griekenland en er school liepen, een huis in Athene werd toegewezen. Zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, houdt het feit dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op een bepaald moment zelf verantwoordelijk werd gesteld voor het zoeken naar zelfstandige huisvesting geen onredelijke behandeling of discriminatie in en vormt dit geen schending van haar grondrechten. De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Waar thans in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat "in Griekenland zal verzoekster niet toegang tot behoorlijke huisvesting hebben", herhaalt de Raad dat haar gezin aldus enige tijd een huis werd toegewezen in de Griekse hoofdstad en dat uit verzoekende partij haar verklaringen niet blijkt, minstens zij niet aannemelijk maakt concrete pogingen te hebben ondernomen om nadien zelf huisvesting te zoeken. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geen toegang zou hebben tot huisvesting in Griekenland. Zo zij thans voorhoudt dat zij geen hulp kreeg om een huis te vinden, maakt ze niet aannemelijk daadwerkelijk hulp te hebben gezocht.

Verzoekende partij stelt dat haar man overal in Griekenland werk zou hebben gezocht, doch van die beweerd veelvuldige zoektochten en pogingen ligt niet enig begin van bewijs voor. Zoals in de bestreden beslissing op goede grond wordt opgemerkt, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat hen in Griekenland de toegang zou zijn/worden geweigerd tot de arbeidsmarkt en voorts tot o.a. lessen Grieks. Ook wat verzoekende partij haar dochter haar medische situatie en de beweerd gebrekkige opvolging hiervan in Griekenland betreft, waar zij blijkens hun verklaringen wel degelijk toegang hadden tot en beroep konden doen op de gezondheidszorg, ontbreekt elk bewijs.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd toegekend waaraan tal van rechten en voordelen zijn verbonden, haar rechten niet kan laten gelden. Ze toont bovendien niet aan dat zij bijvoorbeeld de gebrekkige toegang van haar kinderen tot (voltijds en dus volwaardig) onderwijs ergens bij de (bevoegde) Griekse instanties zou hebben aangekaart. Evenmin toont zij aan dat zij wat de discriminatie betreft waarvan haar gezin beweerdelijk meermaals het slachtoffer zou zijn geweest, o.a. op de school van de kinderen en voorts vanwege onder meer hun burens, pogingen hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp en/of bescherming van de Griekse autoriteiten. Zoals door de commissaris-generaal terecht wordt aangegeven, komt het verzoekende partij toe om hiervoor de nodige stappen te zetten.

3.6. Een algemene verwijzing naar de penibele levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook voorts naar onder meer racisme en geweld jegens mensen met een migratieachtergrond aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, motieven die niet worden weerlegd of ontkracht.

3.7. Verzoekende partij toont derhalve niet aan dat zij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, geen toegang zou krijgen tot of gebruik zou kunnen maken van de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen. Zij beweert weliswaar op algemene wijze, doch

maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Griekenland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Uit haar verklaringen en het betoog in het verzoekschrift kan niet blijken dat de levensomstandigheden van verzoekende partij in Griekenland een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten.

Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen.

3.8. Voorts kan een loutere verwijzing naar het hoger belang van het kind niet volstaan om in hoofde van verzoekende partij, omwille van haar vijf kinderen, het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Raad beklemtoont dat ofschoon niet wordt ontkend dat Griekenland kampt met diverse problemen op socio-economisch vlak, verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat zij, en met haar vijf kinderen, als kinderen van een erkende vluchteling, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan deze status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij en haar gezin in een situatie van extreme materiële armoede zullen terechtkomen die hen niet in staat stelt in de meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor haar situatie, dan wel de situatie waarin zij bij een eventuele terugkeer zou terechtkomen, zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

3.9. De Raad wijst er nog op dat de door verzoekende partij aangehaalde rechtspraak, van o.a. de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347; RvV 22 juni 2009, nr. 28.960; RvV 27 september 2007, nr. 1848). Elk verzoek om internationale bescherming dient immers, zoals dit te dezen geschiedt, op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

4. Gelet op het voorgaande lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij zich in een zeer precare situatie bevindt nu zij ook vergezeld is door 5 minderjarige kinderen die het ook zeer moeilijk hadden in Griekenland. De verzoekende partij wijst erop dat haar toestand alleen maar erger zal worden aangezien vluchtelingen en erkende vluchtelingen in Griekenland niet dezelfde behandeling krijgen. Zij zal werkloos zijn in Griekenland en geen materiële steun krijgen. Volgens de verzoekende partij wordt dit alles nog verergerd door de pandemie COVID-19 vermits er niet voldoende personeel en materieel is. Tot slot wijst de verzoekende partij erop dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier.

De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), rechtspraak waar in de beschikking reeds naar werd verwezen, de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Griekenland werd verleend, te weerleggen. Zij blijft hier echter in gebreke.

Na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan immers worden vastgesteld dat de verzoekende partij persoonlijk niet concreet aannemelijk maakt dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

De Raad beklemtoont de grond in voormelde beschikking waar wordt gesteld: *“Uit verzoekende partij haar verklaringen blijkt dat zij in Griekenland aanvankelijk een financiële uitkering kreeg en dat haar en haar 5 kinderen, die toegang hadden tot het onderwijs in Griekenland en er school liepen, een huis in Athene werd toegewezen. Zoals door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing pertinent wordt opgemerkt, houdt het feit dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland op een bepaald moment zelf verantwoordelijk werd gesteld voor het zoeken naar zelfstandige huisvesting geen onredelijke behandeling of discriminatie in en vormt dit geen schending van haar grondrechten. De Raad stipt in dit verband aan dat het aan de begunstigde van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Waar thans in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat “in Griekenland zal verzoekster niet toegang tot behoorlijke huisvesting hebben”, herhaalt de Raad dat haar gezin aldus enige tijd een huis werd toegewezen in de Griekse hoofdstad en dat uit verzoekende partij haar verklaringen niet blijkt, minstens zij niet aannemelijk maakt concrete pogingen te hebben ondernomen om nadien zelf huisvesting te zoeken. Verzoekende partij toont niet aan dat zij geen toegang zou hebben tot huisvesting in Griekenland. Zo zij thans voorhoudt dat zij geen hulp kreeg om een huis te vinden, maakt ze niet aannemelijk daadwerkelijk hulp te hebben gezocht.*

Verzoekende partij stelt dat haar man overal in Griekenland werk zou hebben gezocht, doch van die beweerde veelvuldige zoektochten en pogingen ligt niet enig begin van bewijs voor. Zoals in de bestreden beslissing op goede grond wordt opgemerkt, maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat hen in Griekenland de toegang zou zijn/worden geweigerd tot de arbeidsmarkt en voorts tot o.a. lessen Grieks. Ook wat verzoekende partij haar dochter haar medische situatie en de beweerde gebrekkige opvolging hiervan in Griekenland betreft, waar zij blijkens hun verklaringen wel degelijk toegang hadden tot en beroep konden doen op de gezondheidszorg, ontbreekt elk bewijs.

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd toegekend waaraan tal van rechten en voordelen zijn verbonden, haar rechten niet kan laten gelden. Ze toont bovendien niet aan dat zij bijvoorbeeld de gebrekkige toegang van haar kinderen tot (voltijds en dus volwaardig) onderwijs ergens bij de (bevoegde) Griekse instanties zou hebben aangekaart. Evenmin toont zij aan dat zij wat de discriminatie betreft waarvan haar gezin beweerdelijk meermaals het slachtoffer zou zijn geweest, o.a. op de school van de kinderen en voorts vanwege onder meer hun burens, pogingen hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp en/of bescherming van de Griekse autoriteiten. Zoals door de commissaris-generaal terecht wordt aangegeven, komt het verzoekende partij toe om hiervoor de nodige stappen te zetten.

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt het voorgaande. Ze komt immers niet verder dan het betoog dat zij zich in een zeer precaire situatie bevindt nu zij ook vergezeld is door 5 minderjarige kinderen die het ook zeer moeilijk hadden in Griekenland, en dat zij er werkloos zal zijn en geen materiële steun zal krijgen. In voormelde beschikking wordt echter onder meer aangegeven dat uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat zij in Griekenland aanvankelijk een financiële uitkering kreeg, dat haar en haar 5 kinderen, die toegang hadden tot het onderwijs in Griekenland en er school liepen, een huis in Athene werd toegewezen, dat zij niet aantoonde dat haar de toegang zou zijn/worden geweigerd tot de arbeidsmarkt en de huisvesting in Griekenland en dat zij wel degelijk toegang hadden tot en beroep konden doen op de gezondheidszorg. Eveneens weze het benadrukt dat de verzoekende partij bovendien niet aantoonde dat zij bijvoorbeeld de aangevoerde gebrekkige toegang van haar kinderen tot (voltijds en dus volwaardig) onderwijs ergens bij de (bevoegde) Griekse instanties zou hebben aangekaart, dat zij niet aannemelijk maakt daadwerkelijk hulp te hebben gezocht, zo zij voorhoudt dat zij geen hulp kreeg om een huis te vinden, en dat van de beweerdte veelvuldige zoektochten en pogingen door haar man om overal in Griekenland werk te zoeken niet enig begin van bewijs voorligt. Evenmin toont zij aan dat zij wat de discriminatie betreft waarvan haar gezin beweerdelijk meermaals het slachtoffer zou zijn geweest, o.a. op de school van de kinderen en voorts vanwege onder meer hun burens, pogingen hebben ondernomen om beroep te doen op de hulp en/of bescherming van de Griekse autoriteiten. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. De verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het voeren van een algemeen herhalend betoog, zonder dat zij hier *in concreto* op ingaat, laat staan dat zij daadwerkelijk concrete en valabele argumenten bijbrengt die een ander licht kunnen werpen op de in die beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Het weze herhaald dat het aan de verzoekende partij toekomt om met concrete elementen het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU-lidstaat verleend werd, in haar geval Griekenland, te weerleggen en dat de individuele situatie en de persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek. De Raad herneemt tevens volgende grond uit voormelde beschikking: “3.6. Een algemene verwijzing naar de penibele levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, waar de situatie geenszins rooskleurig is, alsook voorts naar onder meer racisme en geweld jegens mensen met een migratieachtergrond aldaar, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in Griekenland, waar haar internationale bescherming werd verleend, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen, gelet ook op de concrete vaststellingen over haar persoonlijke omstandigheden in de bestreden beslissing, motieven die niet worden weerlegd of ontkracht.

(...)

3.8. Voorts kan een loutere verwijzing naar het hoger belang van het kind niet volstaan om in hoofde van verzoekende partij, omwille van haar vijf kinderen, het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Raad beklemtoont dat ofschoon niet wordt ontkend dat Griekenland kampt met diverse problemen op socio-economisch vlak, verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat zij, en met haar vijf kinderen, als kinderen van een erkende vluchteling, geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan deze status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij en haar gezin in een situatie van extreme materiële armoede zullen terechtkomen die hen niet in staat stelt in de meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Griekenland, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor haar situatie, dan wel de situatie waarin zij bij een

eventuele terugkeer zou terechtkomen, zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. (eigen onderlijning).

De algemene beweringen dat dat haar toestand alleen maar erger zal worden aangezien vluchtelingen en erkende vluchtelingen in Griekenland niet dezelfde behandeling krijgen, en dat zij werkloos zal zijn in Griekenland en geen materiële zal steun krijgen, kunnen aldus in het licht van het voorgaande niet overtuigen.

4.2. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting opmerkt dat er geen informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier, wijst de Raad erop dat, nu genoegzaam vaststaat dat de verzoekende partij internationale bescherming heeft gekregen in een andere EU-lidstaat, *in casu* Griekenland, het Commissariaat-generaal zodoende tegemoet komt aan de enige voorwaarde die de wet oplegt inzake de toepassing van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, met name dat “*de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.*” Noch uit de tekst van deze bepaling, noch uit de tekst van artikel 33, § 2, onder a) van de richtlijn 2013/32/EU (waarvan het de omzetting naar Belgisch recht vormt) of uit enige andere wettelijke bepaling volgt dat de commissaris-generaal gehouden zou zijn om over te gaan tot bijkomende verificaties, zoals het aan de hand van algemene informatie(rapporten) documenteren van de situatie van begunstigden van internationale bescherming in die andere EU-lidstaat, voor zover er voldaan is aan die ene voorwaarde.

4.3. Betreffende het standpunt van de verzoekende partij ter terechtzitting dat dit alles nog wordt verergerd door de pandemie COVID-19 vermits er niet voldoende personeel en materieel is, wijst de Raad er vooreerst op dat het coronavirus niet uitgaat van, noch worden het virus en deze ziekte veroorzaakt door een van de actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg valt de vrees voor dit virus of het risico door dit virus te worden getroffen niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet (*cf.* RvS 14 augustus 2020, nr. 13 847 (c)) (zie in dezelfde zin HvJ, 18 december 2014, C-542/13, M'Bodj) (GwH 21 mei 2015, nr. 59/2015, B.7). De Raad herhaalt verder dat de verzoekende partij zelf *in concreto* dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terechtkomen die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hoger werd reeds vastgesteld dat de verzoekende partij hier niet in slaagt en ook met haar betoog omtrent de pandemie COVID-19 blijft zij hier geheel in gebreke. Zij komt immers niet verder dan het formuleren van algemene bewering en kritiek, doch zij toont niet aan dat de ontwikkelingen van de pandemie COVID-19 in Griekenland een zodanig niveau zouden bereiken dat zij bij terugkeer in dit land zou worden blootgesteld aan het risico van een onmenselijke of vernederende behandeling. Overigens ligt geen informatie voor waaruit blijkt dat Griekenland meer dan België zou worden getroffen door deze pandemie, die trouwens niet alleen Griekenland, maar ook heel Europa en nagenoeg de hele wereld treft. In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de neveneffecten van de coronacrisis, wijst de Raad erop dat dit louter socio-economische problemen betreffen en op zich niet vallen onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag noch onder de definitie van de subsidiaire bescherming zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.4. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de bescherming die haar in Griekenland verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Griekenland.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS